RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.821 van 1 oktober 2002
in de zaak A.104.018 /VII-23.648.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat I. FLACHET,
kantoor houdende te 9040 GENT,
Halvemaanstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nigeriaanse nationaliteit, op 30 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 januari 2001 houdende onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf , aan verzoeker betekend op 2 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 12 november 1997 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag .

1.2. Op 8 december 1997 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 20 oktober 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Zowel het verzoek tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing worden door de Raad van State verworpen.

1.3. Op 27 mei 2000 huwt verzoeker met een Belgische onderdane.

1.4. Op 18 juli 2000 doet verzoeker een aanvraag tot vestiging. Op 10 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om de vestigingsaanvraag niet in aanmerking te nemen omdat verzoeker niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing worden bij arrest nr. 98.585 van 29 augustus 2001 door de Raad van State verworpen.

1.5. Op 5 oktober 2000 doet verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 4 januari 2001 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing steunt op het volgend motief:

> "Overwegende dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn waarom betrokkene geen aanvraag tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst zou kunnen aanvragen zoals voorzien in het artikel 9 lid 2 van voornoemde wet;

Overwegende dat het feit gehuwd te zijn met een Belgische geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt. Is de aanvraag op basis van artikel 9 lid 3 onontvankelijk;";

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

Eerste middel : Schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur.

In een democratisch geordende maatschappij zijn regels nodig. Deze regels mogen niet als onzinnig en absurd overkomen. In casu kunnen we spreken over een absurde en onzinnige regel die niet beantwoordt aan het principe van behoorlijk bestuur.

Wat is immers de realiteit?

Verzoeker heeft het recht in België te verblijven, hij heeft het recht zich in België te vestigen. Daarover kan geen discussie bestaan. Hiertoe kan verwezen worden naar artikel 10 en artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Hij heeft dit recht op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw.

Nu verzoeker toch reeds in België is, ware het menselijk en eenvoudig dat hem onmiddellijk, op basis van dit huwelijk, een machtiging tot verblijf wordt afgeleverd op basis van zijn mogelijkheid om in uitzonderlijke omstandigheden de aanvraag tot verblijf in België in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

De bestreden beslissing past deze eenvoudige en logische oplossing niet toe. De bestreden beslissing zegt eigenlijk: verzoeker mag in België verblijven, doch moet eerst terug naar Nigeria om daar een stempel te gaan halen bij de Belgische ambassade. Door deze verplichting riskeert verzoeker zijn leven en wordt hij nodeloos van zijn echtgenote gescheiden voor ettelijke maanden.

Het behoort tot de bevoegdheid van de Raad van State om na te gaan of de Minister zijn bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke manier heeft uitgevoerd. De Raad van State kan de bestreden beslissing onderwerpen aan een marginale toetsing wat betreft de minimale normen van behoorlijk bestuur.

Het doel dat de Minister tracht te bereiken door verzoeker niet toe te staan zijn aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen, staat niet in verhouding tot het uiterst nadelige gevolg dat de beslissing meebrengt voor verzoeker. Het doel dat de Minister zou kunnen beogen met de bestreden beslissing is het beperken van de vestiging van vreemdelingen op het Belgisch grondgebeid door de machtiging tot verblijf aan een reeks voorwaarden te koppelen. Dat doel is echter zonder voorwerp geworden, het kan onmogelijk bereikt worden met de bestreden beslissing, aangezien verzoeker recht heeft om in België te verblijven. De bestreden beslissing heeft geen enkele verantwoorde grondslag. Ze kan niet anders beschreven worden dan als een administratieve pesterij. Het is immers de Belgische ambassade zelf die bevoegd is voor het afleveren van een visum. Het onrealiseerbaar nagestreefde doel van de bestreden beslissing staat niet redelijk in verhouding tot de uiterst nadelige gevolgen voor verzoeker.

De Raad van State kan een marginale toetsing uitvoeren om na te gaan of de Minister niet kennelijk de grenzen van het behoorlijk bestuur te buiten is gegaan. Verzoeker meent dat dat hier manifest het geval is geweest.";

2.2.2. Overwegende dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om, in geval van buitengewone omstandigheden, vanuit België een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen; dat de Vreemdelingenwet in artikel 40 daarnaast een specifieke procedure voorschrijft voor de vreemdeling die een verblijfsrecht wil doen gelden op basis van diens huwelijk met een Belg; dat de in het geding zijnde aanvraag evenwel is gestoeld op artikel 9, derde lid en niet op artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij in casu niet kan worden verweten laatsgenoemde procedure op verzoekers aanvraag niet te hebben toegepast; dat aangezien de Vreemdelingenwet in een verblijfsrecht voorziet op basis van het huwelijk met

een Belg of een EU-onderdaan, de Minister terecht heeft kunnen concluderen dat het feit gehuwd te zijn geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9, 3e lid van de Vreemdelingenwet; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

> Tweede middel : Schending van het recht op een familiaal leven.
> Verzoeker verwijst naar de volgende bepalingen uit verschillende internationale mensenrechtenverdragen.
> Artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (B.S., 31 maart 1949) stelt : "1. Op huwbare leeftijd hebben man en vrouw, ... het recht te huwen en een gezin te stichten .... 2. ... 3. Het gezin is het natuurlijk en fundamenteel bestanddeel van de maatschappij en heeft recht op bescherming vanwege de maatschappij en vanwege de staat.
> In het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err. B.S., 29 juni 1961) worden dezelfde rechten bepaald. Artikel 8 beschermt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 12 bepaalt: "Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen".
> Ook in artikel 16 van het Europees Sociaal Handvest van 18 oktober 1961 (B.S. 28 december 1990) lezen we een gelijkaardig recht dat het gezin als fundamentele maatschappelijke eenheid stelt. Hetzelfde lezen we in artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (B.S. 6 juli 1983)
> Verwijzen we ten slotte nog naar artikel 10 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake economische, sociale en culturele rechten. We lezen : "De staten die partij zijn bij dit verdrag erkennen het volgende : 1. De grootst mogelijke bescherming en bijstand dient te worden verleend aan het gezin, dat de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij vormt, in het bijzonder bij de stichting daarvan en zolang het de verantwoording draagt voor de zorg voor en de opvoeding van de kinderen die nog niet in eigen levensonderhoud kunnen voorzien. ... "
> Deze rechten houden natuurlijk in dat men na het huwelijk kan samenwonen en een gezinsleven kan opbouwen en dat men de mogelijkheid krijgt om kinderen te baren en op te voeden.
> Doordat de bestreden beslissing de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoeker niet eens in aanmerking neemt, schiet de Belgische Staat grovelijk tekort in haar verplichting de grootst mogelijke bescherming te voorzien voor het gezin.
> De bestreden beslissing schendt hoger vermelde rechten omdat het concrete gevolg van de beslissing zeer zware gevolgen heeft op de leefsituatie van verzoeker en zijn echtgenote, en dit zonder enige redelijke en wettige basis.
> De Minister weet heel goed hoe de praktijk is in landen als Nigeria wat betreft het aanvragen van een visum. Er zou een kostelijke en gevaarlijke reis moeten gemaakt worden. Gevaarlijk omdat verzoeker nog steeds gevaar loopt in Nigeria. Door de bestreden beslissing zal verzoeker nog jaren in een administratief niemandsland geduwd worden.
> De bestreden beslissing schendt op fundamentele wijze het recht van verzoeker en zijn echtgenote na het huwelijk een gezin, dat die naam waardig is, te stichten.";

2.3.2. Overwegende vooreerst, dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken; dat de beslissing enkel inhoudt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die verzoeker zouden vrijstellen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen; dat het enkele feit dat hij gehuwd

is met een Belgische onderdaan, verzoeker niet vrijstelt om de bij wet voorziene procedure voor gezinshereniging te volgen; dat verzoekers argument als zou hij nog steeds gevaar lopen in Nigeria niet kan worden aangenomen nu dit met geen enkel concreet argument gestaafd wordt en zijn asielaanvraag definitief werd verworpen als zijnde kennelijk ongegrond; dat bovendien verzoeker reeds sedert de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal op 20 oktober 1998 het grondgebied diende te verlaten; dat verzoeker zijn verblijf op het grondgebied op onwettige wijze heeft verlengd en vervolgens op 27 mei 2000 gehuwd is; dat verzoeker een aanvraag tot vestiging indiende, die op 10 augustus 2000 werd geweigerd en op 29 augustus 2001 definitief door de Raad van State werd verworpen; dat verzoeker vervolgens op 5 oktober 2000, op een ogenblik dat hij bijna twee jaar op illegale wijze in België verblijft, een aanvraag om machtiging tot verblijf indient; dat de schade die het tussenkomen van de bestreden beslissing aan verzoekers gezinsleven zou berokkenen, dan ook niet het gevolg is van de bestreden beslissing, maar van verzoekers eigen volgehouden gedrag; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Derde middel : Schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoeker deed zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9, 3 de lid van de Vreemdelingenwet op 5 oktober 2000. Dat was enkele maanden na zijn huwelijk met mevr. I.T. op 27 mei 2000 voor de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Gent.

Verzoeker heeft in januari 2000 geen aanvraag tot regularisatie gedaan op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied. Hij oordeelde toen dat hij niet voldeed aan de strikte voorwaarden van de wet.

Nu is het duidelijk dat verzoeker omwille van zijn huwelijk en ook gezien de huidige administratieve rechtspraak van de Regularisatie Commissie onmiddellijk en zonder twijfel aanspraak zou kunnen maken op een regularisatie van zijn verblijf in België.

De regularisatiewet voorzag een beperkte wettelijke termijn om regularisatieaanvragen in te dienen, met name slechts voor een periode van 3 weken vanaf de publicatie van de wet tot en met 31 januari 2000. Nog altijd tot op heden zijn niet alle dossiers door de Regularisatie Commissie behandeld.

De Regularisatiewet voorzag eveneens dat alle aanvragen op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ingediend voor de inwerkingtreding van de wet automatisch zouden behandeld worden door de Regularisatie Commissie volgens de in de wet bepaalde criteria.

De bestreden beslissing behandelt de aanvraag op een ongelijke manier ten opzichte van de aanvragen van al diegenen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend voor 31 januari 2000. Het onderscheid dat op die manier gemaakt wordt steunt niet op een redelijk verantwoord criterium, namelijk een willekeurig moment in de tijd. Geen enkele reden, noch wettig nagestreefd doel, verantwoordt het verschil in behandeling tussen vreemdelingen die een aanvraag op basis van artikel 9,3de lid van de Vreemdelingenwet hebben ingediend voor of na 31 januari 2000.

De bestreden beslissing is om die reden een schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in de Belgische Grondwet.";

2.4.2. Overwegende dat het volstaat op te merken dat verzoeker zich ten tijde van de regularisatiecampagne eveneens in het land bevond; dat het hem vrij stond gebruik te maken van de mogelijkheid die voornoemde regularisatiewet van 22 december 1999 hem bood; dat verzoeker het niet indienen van een regularisatieaanvraag dan ook aan zijn eigen nalatigheid te wijten heeft; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**